

■ На экранах

Жыццесцвярджальны адказ
статыстыцы разводаў

У сталічным пракаце ідзе новы фільм «Пра каханне. Толькі для дарослых»

З прэм'еры першай карціны «Пра каханне», знятай Ганнай Мелікян, прайшло два гады, а эфектную праходку Рэнаты Літвінавай (у плашчыку, пад якім нічога) па гарадской вуліцы мы ўсё яшчэ памятаем. Яе ўвогуле, сімвалічную, не забыць. Шматнавельны фільм, які распавядае пра каханне ў сучасным свеце, дзе на гэтае светлае і чыстае пачуццё быццам аказваецца дадатковы ціск, не абмежавуся адной «серыяй» і зараз на сталічных экранах — працяг. Яго назвалі «Пра каханне. Толькі для дарослых». Ганна Мелікян стала аўтарам праекта, а рэжысёрамі выступілі некалькі асоб. Пераймаючы традыцыю першай карціны, новая настолькі ж жыццесцвярджальная, узрушальная і візуальна ў кліпавым кірунку эфектная. А яшчэ ў ёй зняўся легендарны Джон Малкавіч, а гэта не які-небудзь паводы Ды Капрыя.

Зноў лейтматывам служыць лекцыя на тэму кахання на прасторнай пляцоўцы гандлёва-забаўляльнага цэнтра (знака сучаснага мегаполіса); зноў важнае месца ў фільме, адпаведна і ў каханні сучаснага чалавека, займаюць тэхналогіі і сацыяльныя сеткі; зноў аб'ект даследавання раскрываецца ў нечаканых, нетрывіяльных гісторыях. І што самае цікавае, зноў, нягледзячы на тое, што колькасць і імёны рэжысёраў змяніліся, жанчына ва ўвасабленні некалькіх геранінь, выглядае амаль што звышнатуральнай істотай. Ёсць у ёй нешта дэманічнае, бескантрольнае і нечаканае (часам добра схаванае).

Рэжысёры перанялі стылістыку аўтаркі — яны ўключылі ў свае навелы сацсеткі і выступленні музычных гуртоў, зрабілі іх замалёўкамі вялікага горада, асабліва працавалі над узрушальнымі канцоўкамі, якія сапраўды правакуюць у гледача рознага кшталту, у асноўным добрыя, пачуцці.

Структура фільма — які складаецца з некалькіх навел — таксама перайшла ў «Пра каханне. Толькі для да-

рослых» з першай карціны. Цікава назіраць, як па-рознаму вырашаюцца праблемы прыватнага жыцця ў на-стаўніцы літаратуры, супрацоўніцы органаў унутраных спраў, без адказу закаханай тынэйджаркі, багатых сужэнцаў, дзе муж лічыць сябе не-прыгожым, нарэшце самога лектара, якога сыграў Джон Малкавіч.

Тэму кахання, канешне ж, добра назваць вечнай, але яна настолькі ж падудадная штампам. Уласна мне падабаецца, як у праекце Ганны Мелікян увесць пафас і шматгадовы шлейф усхвалення ў дачыненні да кахання збіваюцца спробай упісаць пачуццё ў нейкі сацыялагічны, урбаністычны, менавіта сучасны кантэкст. Атрымліваецца пэўнае даследаванне, як вечная тэма трансфармуецца пад уздзеяннем часу

і яго знакаў. Што важна, у гэтым даследаванні спалучаецца хіповая гуллівасць са сцвярджаннем зноў жа вечных каштоўнасцяў. Так, гэта ад пачатку і да канца сучасных гісторыі, але ў іх разгрываюцца знаёмыя сюжэты са знаёмай мараллю. І хоць за мастацкай апрацоўкай, рэжысёрскімі напластаваннямі і перайначваннямі цяжка прызнаць, напрыклад, гісторыю Рамэа і Джульеты, тым не менш гэта ўсё тая ж гісторыя Рамэа і Джульеты, усюдысная аповесць.

Здавалася б, апасродкавана адпаведная тэма фігуруе амаль ці не ў кожным мастацкім творы, але мэтанакіравана «Пра каханне» амаль не здымаюць, тым больш не жадаюць раскрыць яго без драматызму. Зноў праект Ганны Мелікян выглядае нетыповым, та-

му што ў сур'ёзнай форме даследавання — лёгка для ўспрымання фільм з іскрамётнымі сцэнамі. Не хвалой-цеся: драматызм і слёзы ў карціне таксама ёсць, але тут дастаткова дэталёў, каб зразумець, што гэта часовае, а скончыцца ўсё павінна добра.

Сапраўды, нягледзячы на несучашальную статыстыку разводаў, якая абмяркоўваецца на лекцыі ў фільме, гісторыі самой карціны быццам спрабуюць гэтай статыстыцы супярэчыць. Без лішніх маралізатарства, чапурытасці, патрабаванняў аўтары расказваюць гісторыі з разуменнем дзівацтваў, абсалютным дараваннем і талерантнасцю да таго, што прынята называць амаральным. Усё дзеля аднаго — сцвярджэння, што сапраўднае каханне існуе нягледзячы ні на што і ў пантэоне пачуццяў і абставін яно заўсёды на самай вяршыні.

З гэтым прыемна пагаджацца пад эфектныя эпізоды навел у заповоленай кіназдымцы, ад якіх павявае лёгкасцю, шчасцем і жыццесвярджаннем. Набор пачуццяў, якія выклікае карціна «Пра каханне. Толькі для дарослых», яе прыгажосць і магчымасць прычыніцца да найлепшай праявы чалавечага жыцця надоўга замацоўваюць у памяці сцэны з фільма. Натуральна, іх, як і само каханне, забыць будзе складана.

Ірэна КАЦЯЛОВІЧ.
katsyalovich@zviazda.by

СЁННЯ

Месяц

Поўня 6 верасня.
Месяц у узор'і Авена.

Сонца

	Усход	Захад	Даўжыня дня
Мінск —	6.30	19.43	13.13
Віцебск —	6.18	19.34	13.16
Магілёў —	6.20	19.33	13.13
Гомель —	6.19	19.28	13.09
Гродна —	6.46	19.58	13.12
Брэст —	6.48	19.56	13.08

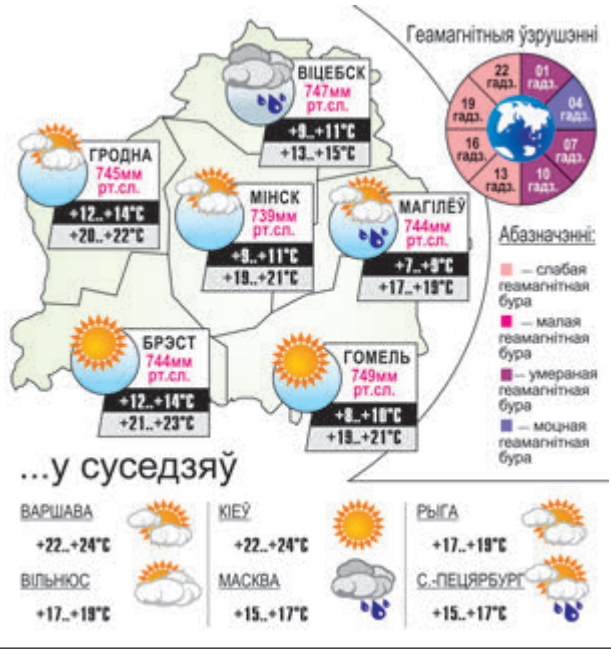
Імяніны

Пр. Наталлі, Віктара, Георгія, Дзмітрыя, Пятра, Рамана.
К. НАРАДЖЭННЕ
НАЙСВЯЦЕЙШАЙ
БАГАРОДЗІЦЫ. Адрыяны,
Марыі, Серафіма,
Нестара, Тамаша.

Фота Сяргея НІКАНОВІЧА.

ЗАЎТРА

Даты

Падзеі

Людзі

8 ВЕРАСНЯ

Міжнародны дзень салідарнасці журналістаў. Праводзіцца па рашэнні IV кангрэса Міжнароднай арганізацыі журналістаў (МАЖ), які адбыўся ў маі 1958 года ў Бухарэсце, у памяць аб чэшскім журналісце Юліусе Фучыку, які быў пакараны смерцю гітлераўцамі 8 верасня 1943 года.

862 год — па сведчанні летапісца Нестара ў «Аповесці мінулых гадоў», усходнія славяне запрасілі на княства кіраўніка варажскага ваеннага атрада Рурыка, які прыбыў разам з братамі Сінявусам і Триворам.

1157 год — нарадзіўся Рычард I Львінае Сэрца (1157—1199), кароль Англіі з дынастыі Плантагенетаў. Яго доблесць, праяўленая ў Трэцім крыжовым паходзе (1189—1192), зрабіла Рычарда папулярным каралём яшчэ пры жыцці, а таксама героем мноства легендаў.

1380 год — адбылася Кулікоўская бітва, у выніку якой была атрымана перамога рускіх войскаў на чале з вялікім князем маскоўскім Дзмітрыем Іванавічам (Данскім) над войскамі Залатой Арды на чале з Мамаем.

1504 год — у Фларэнцыі была ўстаноўлена скульптура Давіда — шэдэўр геніяльнага Мікеланджэла. Скульптура была замоўлена майстру ў 1501 годзе гільдыяй гандляроў шэрсцю. Майстар працаваў над ёй 2 гады. Статуя вышыней у 5 метраў важыць больш за 6 тон. Яна была зроблена Мікеланджэла з маналітнай глыбы мармуру, здабытай у адным з кар'ераў недалёка ад горада Карара. Камень спачатку 40 гадоў праляжаў ва ўнутраным двары Фларэнцыйскага сабора, перш чым Мікеланджэла ўзяўся за яго. Нават завяршыўшы скульптуру, ён яшчэ

амаль паўгода займаўся апрацоўкай і паліроўкай мармуру, перш чым скульптура была прадстаўлена публіцы.

1914 год — падчас Першай сусветнай вайны рускі лётчык П. М. Несцераў упершыню ў свеце выкарыстаў паветраны таран у баі, коштам уласнага жыцця знішчыўшы самалёт праціўніка.

1922 год — нарадзіўся (г. Бабруйск) Альгерд Адамавіч Малішэўскі, беларускі жывапісец, заслужаны дзеяч мастацтваў Беларусі. Працаваў ва ўсіх жанрах станковага жывапісу. У 1953—1981 гадах выкладаў у Мінскім мастацкім вучылішчы. Аўтар карцін, прысвечаных Вялікай Айчыннай вайне, сучаснасці і прыгажосці беларускай прыроды. Сярод найлепшых палотнаў: «Маці», «Клятва», «Хатынь», «Урачы», «Вясна» і іншыя. Памёр у 1989 годзе.

Было сказана

Якуб КОЛАС, народны паэт Беларусі:
«Ўвесь век варушымся, збіраем,
Канца ж патрэбам тым не знаём».

УСМІХНЕМСЯ

15.00
— Алё, мілы?.. Мне стала сумна адной дома, і я вырашыла табе патэлефанаваць. Што ты робіш?
— Працую, вядома, спраў шмат. Ну, пакуль.
15.20
— Алё, мілы? Мне падалося, што ты гаварыў са мной неяк суха...
— Я ж на працы, тут поўна людзей. Да вечара.
15.30
— Алё, гэта ты? Усё ж ты мог бы сказаць мне нешта ласкавае і далікатнае!
15.35
— Алё! Раней ты быў смялейшы — ты на плошчы крычаў пра каханне да мяне! Баязлівец! Ну, скажы, што кахаеш...
— Не перашкаджай працаваць, пакінь мяне ў спакоі!
15.38
— Гэта ты, ануча? Тады паклічце майго мужа. Як якога?! Таго, у якога на мордзе напісана, што ён баязлівец!.. Калі ты зараз жа не скажаш, што кахаеш мяне, я ад цябе пайду!
— Дзякуй богу! Нарэшце! 15.40
— Ідзі к чорту! 15.42
— Усё, мязротнік, я сыходжу! Бывай! Што? — ...! 15.45
— Алё! Ты яшчэ не адышла?.. Тады слухай: я цябе кахаю, зараза, каб ты здохла!..
— Ну, вось... Не затрымлівайся, я пірог спякла. Цалую!

Да секса засталася
дзён гадз. хвіл.
18 7 12

calcuttural.ru